

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1209/23
21.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., са умешачем ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Стефан Ђорда, адвокат из Београда, Топличин венац број 11, против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Славица Николић, адвокат из Вршца, улица Жарка Зрењанина број 63, ради иселења и предаје, одлучујући о жалбама парничних странака и умешача на страни тужилаца, изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу П 335/20 од 12.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужилаца и умешача на страни тужилаца, и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П 335/20 од 12.10.2022. године, у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде, Основног суда у Вршцу П 335/20 од 12.10.2022. године, тако што се тужиоци АА и ББ обоје из... солидарно обавезују да туженој ГГ из ... на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 168.150,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци АА и ББ обоје из ... да туженој ГГ из ... на име накнаде трошкова другостепеног поступка солидарно исплате износ од 22.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца и умешача на страни тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 335/20 од 12.10.2022. године, ставом првим

изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се тужена као правни следбеник сада пок. ДД из ..., обавезе да се исели из стамбених објеката, тј. непокретности изграђених и уписаних у лист непокретности број ... КО ..., кат. парц. број ..., број зграде ..., у улици ..., земљиште под зградом - објектом од 57м² у В листу први део, кат. парц. број... број зграде 1, породична стамбена зграда у улици ..., и кат. парц. број ... у улици ..., земљиште уз зграду-објекат од 02 ара, 14 м², укупне површине 02 а 71 м², као и из бесправно изграђених објеката и то породичне стамбене зграде-објекта означеног бројем 3 у површини од 54м² и помоћне зграде-објеката означеног бројем 4, површине 21м², саграђених на кат. парц. број ... у улици ..., уписана у лист непокретности број ... КО..., те да исте испражњене од лица и ствари, преда у посед и на коришћење тужиоцима. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужиоци и умешач на страни тужилаца, благовремено су изјавили жалбу из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су образложено тражили.

Тужена је жалбу изјавила на решење о трошковима парничног поступка, посебно не наводећи законске разлоге. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражила.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужилаца и умешача на страни тужилаца, неоснована, а жалба тужене основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Жалбени наводима којима се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка, јер није одлучио о захтеву тужилаца за спајање конкретног парничног поступка, са поступком овде тужилаца покренутог по тужби против ЂЂ, мајке тужене, неосновани су, имајући у виду да је првостепени суд на рочишту на коме је закључио главну расправу дана 12.10.2022. године донео решење којим је одбио такав предлог тужиоца, при чему се у смислу члана 326 став 4 ЗПП ради о решењу којим се руководи расправом, против кога није дозвољена посебна жалба, због чега исто у смислу члана 365 став 1 ЗПП није ни образложено.

Жалбени наводи којима се указује да је првостепени суд упрокос противљењу тужилаца, извео доказ саслушањем сведока кога је предложила тужена, те да није била дата могућност тужиоцима да изнесу разлоге због којих сматрају да исти није требао да буде саслушан, а чиме се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП, такође су неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда. Ово имајући у виду да је у смислу члана 7 став 2 ЗПП суд овлашћен да изведе само доказе које су странке предложили, ако законом није другачије прописано, а у смислу члана 8 истог закона да суд одлучује по свом уверењу на основу

савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које чињенице ће да узме као доказане, те да је првостепени суд током поступка извео предложене доказе укључујући и саслушање предложених сведока, да је оцену свих доказа, а тиме и исказа сведока вршио правилном применом одредбе члана 8 ЗПП, да су тужиоци имали право да приговарају исказима саслушаних сведока сходно свом уверењу, те да је првостепени суд омогућио тужиоцима и умешачу на страни истих, да расправљају пред судом.

Према утврђеном чињеничном стању дана 20.07.1992. године тужиоци су у својству купаца са ЕЕ као продавцем закључили уговор о купопродаји непокретности уписаних у ЗКУЛ ... КО ..., и то кат.парц.број ... са стамбеном зградом. На основу наведеног уговора су се уписали као власници зграде и корисници парцеле са идеалним уделитема од по 1/2. Након преузимања евиденције у катастру непокретности, наведене непокретности су уписане у лист број ... КО ..., а наведена парцела је добила нови број Иако су формално уговор о купопродаји тужиоци закључили са тадашњим земљишнокњижним власником ЕЕ, а у циљу исходавања уписа непокретности на своје име, фактички они су непокретност и то парцелу са стамбеном зградом површине 57м², коју су чинила два одељења и један објекат у дворишном делу са једном просторијом, а на који је била постављена бетонска плоча и кров од плеха уз коју се налазила шупа и пољски WC, купили за 3.500,00 немачких марака од ЖЖ, а коме је власник ЕЕ претходно такође усмено продао предметну парцелу са кућом. Договорено је да просторију са десне стране задрже продавчева ћерка ЗЗ и зет ИИ, док не буду стамбено збринути. Ова просторија површине 4x4м, је саграђена без грађевинске дозволе, а била је без струје и плина и није била уписана у регистар непокретности. Иста се налазила са десне стране парцеле гледано из улице ... АА је дозволио да на његов део плаца у његову шахту ставе сат за воду на име ИИ, док овај користи ту просторију. Ову просторију тужиоци нису користили нити су је легализовали, већ су исту користили ЗЗ и ИИ са дететом све до 2002. године, када је уз договор са тужиоцима усмено продата ЈЈ за 2.000,00 ДЕМ. У циљу регулисања купопродаје те просторије тужиоци као продавци су са ЈЈ као купцем закључили уговор о купопродаји дана 27.09.2002. године, али како је у наведеном уговору уместо просторија у којој су становали ЗЗ и ИИ са десне стране, уписана цела парцела број ... као и објекти на истој па самим тим и породична зграда тужилаца, то је на основу решења земљишно књижног суда Општинског суда у Вршцу Дн број 1513/2002 од 10.10.2002. године извршена промена власништва на тај начин што су све непокретности из уговора уписане на име купца ЈЈ. Након што су то утврдили тужиоци су поднели тужбу дана 29.05.2006. године, против ЈЈ ради утврђивања ништавости предметног уговора, који поступак је окончан правноснажном пресудом наведеног суда П 1009/06 од 16.11.2006. године, којим је утврђено да је наведени уговор о купопродаји од 27.09.2002. године ништав. ЈЈ је усменим уговором, продао наведену просторију ДД, оцу овде тужене, који се у исту просторију уселио 2008. године, где је боравио до 2013. године. У том периоду је уместо шупе и пољског WCa, доградио кухињу, купатило и још једну просторију, те је настао објекат који представља приземну породично стамбену зграду површине 54м² и један помоћни објекат површине 21м². У налазу и мишљењу судског вештака објекат који на терену има површину 54м² означен је бројем 3, а помоћни објекат површине 21м² означен је бројем 4. Наведеној градњи су се тужиоци противили, због чега је на њихов позив интервенисала грађевинска инспекција. ДД

није имао грађевинску дозволу, ни пројекат за грађевинске радове које је изводио и којима је доградио постојећу просторију. Правноснажном пресудом Основног суда у Вршцу П 701/15 од 06.02.2017. године одбијен је тужбени захтев тужиоца ДД којим је тражио да се утврди да је на основу грађења стекао искључиво право својине на приземној породичној стамбеној згради означеној бројем 3 површине 54м², и помоћне зграде означене бројем 4 површине 21м², изграђеним на кат.парц.број ... КО ... у улици ..., као и право коришћења на наведеној парцели са идеалним уделом од 1/3. Правноснажним решењем П 1133/18 од 07.09.2018. године Основног суда у Вршцу утврђено је да су ДД овде тужиоци сметали у мирном фактичком поседу приземне породичне стамбене зграде површине 54м² и помоћне зграде површине 21м² саграђених на кат.парц. ... КО ... у улици ... Решењем о наслеђивању УПП: 172/19 од 15.07.2019. године јавног бележника ..., расправљена је заоставштина сада пок. ДД, у коју нису ушли спорни објекти, а у ком је за наследника проглашена ћерка овде тужена, након што су се свог наследног дела у њену корист одрекли син оставиоца КК и ћерка ЛЛ. Након смрти ДД његова ванбрачна супруга и његови унуци повремено су улазили у објекте које је сада пок. ДД сазидао, а сада исте нико не користи. На терену су објекти који је користио сада пок. ДД девастирани, у мемли и паучини, улазна капија није закључана, а улазна врата објекта су широм отворена. Нема покретних ствари сем старог амортизованог кауча и једне завесе. У тим објектима нема ствари сада пок. ДД. Тужена живи у иностранству одакле није долазила 12 година, никада није била у поседу спорних непокретности, нити има кључеве од истих, и нема својих ствари у њима. Тужиоци нису виђали тужену да користи спорне непокретности. Сада пок. ДД, нити његови правни следбеници и овде тужена, никада нису користили стамбену зграду број 1 површине 57м² саграђеној на кат.парц. ..., која је била сувласништво тужилаца. Уговором о поклону од 17.04.2019. године, тужиоци су купљене непокретности поклонили овде умешачу ВВ, задржавајући право доживотног плодуживања, те је иста сада уписана као власник кат.парц. ... и објекта број 1.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да нису били испуњени услови из члана 37 Закона о основама својинскоправних односа за усвајање тужбеног захтева, те иселење и предају у посед тужиоцима спорних непокретности од стране тужене, те је одлучио као у изреци.

Оваква одлука првостепеног суда је правилна и законита, због чега исту прихвата другостепени суд.

Наиме, како из утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да ни тужена ГГ нити њен правни претходник ДД никада нису били у поседу нити су користили спорну непокретност уписану у лист непокретности број ... КО ..., као стамбени објекат површине 57м² који се налази на кат.парц. ... КО ..., те да овде тужена никада није била ни у поседу нити је користила спорне објекте који су означени бројевима 3 и 4 саграђене на наведеној парцели, а које је сада пок. ДД догардио и користио, да тужиоци никада нису видели тужену да исте користи, већ да исте објекте по казивању самих тужилаца користи ванбрачна супруга сада пок. ДД са унуцима, на начин што повремено долази, то је правилно првостепени суд закључио да нису испуњени услови из члана 37 Закона о основама својинскоправних односа, за повраћај индивидуално одређене ствари, а којим је прописано да лице које тужбом захтева од

држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, мора доказати да је власник на тој ствари, те да се тужени налази у фактичној власти исте, те је правилно одбио као неоснован тужбени захтев за иселење тужене из наведених спорних објеката, и предају исте тужиоцима.

Са друге стране, имајући у виду да из утврђеног чињеничног стања произилази да је правноснажном пресудом Основног суда у Вршцу П 701/15 од 06.02.2017. године одбијен као неоснован тужбени захтев сада пок. ДД за утврђење права својине на објектима које је саградио на кат.парц. ... КО ..., а који су означени бројем 3 и бројем 4 у налазу и мишљењу судског вештака, те да у оставинском поступку исти нису представљали заоставштину сада пок. ДД, то се не може сматрати ни да је тужена у смислу члана 73 Закона о основама својинскоправних односа претпостављени држалац, да би била у обавези да наведене спорне непокретности преда тужиоцима, а све супротно жалбеним наводима тужилаца и умешача на страни тужилаца.

Жалбени наводи тужилаца и умешача на старани истих, да првостепени суд приликом одлучивања није узео у обзир писане доказе у виду штампане преписке између тужилаца и тужене поднете уз поднесак из месеца марта 2021. године, а из којих би се могло закључити о својинским претензијама тужене на предметним објектима, неосновани су и без утицаја на другачију одлуку суда. Ово имајући у виду да је у смислу члана 308 став 1 ЗПП, странка дужна да најкасније на припремном рочишту односно на првом рочиту за главну расправу ако припремно рочиште није обавезно, изнесе све чињенице потребне за образложење својих предлога, и предложи доказе којима се потврђују изнете чињенице, а што свакако није случај са наведеним доказним предлогом тужилаца, с обзиром да су достављени знатно касније током главне расправе. Са друге стране, такви наводи су и без утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром да је битна чињеница за одлучивање у конкретној правној ствари била, да ли се тужена налази у поседу, односно фактичкој власти на спорним непокретностима, или не, а не да ли истиче својинске претензије према истима што би било од значаја да се налазила у поседу истих, а која чињеница је правилно утврђена из предложених и изведених доказа. Такође, тужиоци нису учинили вероватним да без своје кривице у смислу члана 314 став 1 ЗПП, нису могли наведени доказ благовремено да предложе.

Без утицаја на другачију одлуку суда су жалбени наводи да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање, када је нашао да тужиоци не познају тужену, односно да је никада нису видели. Ово имајући у виду да је битна чињеница за одлучивање у конкретној правној ствари, да тужена никада није била у поседу спорних непокретности, односно да исту тужиоци нису виђали у спорним непокретностима, правилно утврђена и то из исказа самих тужилаца датим пред првостепеним судом у својству парничних странака, а у којима су навели, да тужену нису виђали у спорним непокретностима, те је на основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд правилно применио материјално право одлучивши као у изреци ожалбене пресуде.

Приликом одлучивања Апелациони суд је имао у виду и друге жалбене наводе тужилаца и умешача на страни истих, али налази да исти нису од утицаја на

правилност и законитост првостепене пресуде, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Како првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује жалбом тужилаца и умешача на страни тужилаца, те како је иста заснована на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је иста применом члана 390 ЗПП потврђена као у ставу првом изреке.

Међутим, основано се указује жалбом тужене да је првостепени суд одлучујући о трошковима парничног поступка као у ставу другом изреке ожалбене пресуде, погрешно применио одредбу члана 153 ЗПП, јер одлуку о трошковима поступка, да свака странка сноси своје трошкове, није донео сходно постигнутом успеху у спору, због чега су се стекли услови за преиначење решења о трошковима поступка применом члана 401 тачка 3 ЗПП. Имајући у виду наведено, то су применом члана 153, члана 154 и члана 163 ЗПП, туженој признати трошкови на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката и то за састав одговора на тужбу у износу од 11.250,00 динара, приступ на девет одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, приступ на шест неодржаних рочита у износу од по 6.375,00 динара, те таксе на одговор на тужбу у износу од 3.900,00 динара, односно укупно износ од 168.150,00 динара, а сходно опредељеном захтеву тужене, те је одлучено као у ставу другом изреке.

Имајући у виду постигнути успех тужене у другостепеном поступку, то истој припада право на накнаду трошкова другостепеног поступка и то за састав жалбе у износу од 22.500,00 динара. Туженој не припадају тражени трошкови другостепеног поступка на име таксе на жалбу и одлуку другостепеног суда, с обзиром да је тужена жалбу изјавила против решења о трошковима парничног поступка које је садржано у ожалбеној пресуди, у ком случају није обвезник плаћања таксе на жалбу и другостепену одлуку у смислу одредбе тарифног броја 1 тачка 7 напомене и тарифног броја 2 тачка 8 Закона о судским таксама, те је одлучено као у ставу трећем изреке.

Како тужиоци и умешач на страни тужилаца, нису успели са жалбом у другостепеном поступку, то им у смислу члана 153 ЗПП, не припада право на накнаду трошкова другостепеног поступка, те је применом члана 165 став 1 ЗПП одлучено као у ставу четвртом изреке пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић